

lingen svarer til den økonomiske bistand, som er ydet på dette tidspunkt.

Formålet med at tillade denne form for modregning er at undgå, at aktionærer eller anpartshavere først skal optage et banklån for at indfri deres lån til selskabet, hvorefter de kan få udbetalt et tilsvarende beløb i udbytte, som derefter kan anvendes til at indfri lånet i banken. I denne forbindelse skal der tages hensyn til den udbytteskat, selskabet skal tilbageholde. Der er således alene tale om, at der kan ske en modregning af beløbet efter tilbageholdt udbytteskat i reserven. Det er aktionærernes eller anpartshavernes nettofordring på selskabet, som kan modregnes i reserven.

Kravet i stk. 1 om binding på egenkapitalen omfatter ikke skyldforhold, der opstår som følge af kreditgivning i almindelige forretningsmellemværender, jf. forslaget § 1, nr. 9, om årsregnskabslovens § 35 a, stk. 2, der undtager lån og sikkerhedsstillelse, som er ydet i henhold til §§ 211 og 212 i forslaget til selskabsloven.

Disse dispositioner er som hovedregel kendetegnet ved, at selskabet løbende foretager dispositioner af denne karakter med uafhængige parter. Den mest almindelige disposition er salg af varer og tjenesteydelser på kredit. Der må foretages en konkret vurdering af, om transaktionen kan betragtes som sædvanlig for selskabet og inden for branchen. En klar indikator for, om transaktionen er sædvanlig, er, at selskabet har indgået tilsvarende transaktioner med uafhængige parter. Begrebet »sædvanlige forretningsmæssige dispositioner« er et fleksibelt og dynamisk begreb, der vil kunne ændre sig over tid.

Det er ikke kun transaktionen, som skal være sædvanlig. Dette er også et krav for vilkårene i transaktionen. Betalingsbetingelser, kreditvurdering, sikkerhedsstillelse m.v. skal ske på samme vilkår, på hvilke tilsvarende transaktioner sædvanligvis gennemføres overfor tredjemand.

Som udgangspunkt er det alene lån m.v., der er ydet i overensstemmelse med reglerne i § 206, stk. 2, § 210, stk. 2, og § 214, stk. 1, i forslaget til selskabsloven, der medfører pligt til at etablere en reserve som fastsat i den foreslåede § 35 a, stk. 1. Har selskabet derimod ydet lån eller stillet sikkerhed i strid med de nævnte regler, skal lånet straks tilbagebetales til selskabet, og sikkerhedsstillelsen skal straks bringes til ophør. Som udgangspunkt skal der derfor ikke etableres en reserve i sådanne tilfælde.

Der er dog den undtagelse, at sikkerhedsstillelse, der er ydet i strid med forslaget til selskabsloven, kan blive bindende for selskabet, hvis medkontrahenten ikke havde kendskab til, at sikkerheden var stillet i

strid med loven. Af den grund foreslås det i § 35 a, stk. 3, at en sikkerhed, som er stillet i strid med de anførte bestemmelser i forslaget til selskabsloven, skal optages som en bunden reserve i balancen, hvis selskabet er bundet af sikkerhedsstillelsen i henhold til § 215, stk. 3, i forslaget til selskabsloven.

§ 35 a, som er placeret i regnskabsklasse B (små virksomheder), vil tillige gælde for virksomheder omfattet af regnskabsklasse C (mellemstore og store virksomheder) og D (statslige aktieselskaber og virksomheder, som har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked i et EU/EØS-land) via henvisningsreglerne i henholdsvis § 78, stk. 1, og § 102, stk. 1.

Bestemmelsen vil tillige gælde for udarbejdelse af koncernregnskab via den gældende henvisning i § 119, stk. 1.

§ 35 b

Det foreslås, at der indsættes en bestemmelse i årsregnskabsloven som § 35 b om ikke indbetalt virksomhedskapital.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til selskabsloven, § 33, stk. 2, hvorefter ikke indbetalt selskabskapital kan kræves indbetalt på anfordring af selskabets centrale ledelsesorgan. Det vil sige bestyrelsen, hvis der er en bestyrelse, og ellers direktionen. Ved tegningen har de pågældende tegnere givet et ubetinget tilsagn om at foretage indbetaling på anfordring. Der gives således ikke mulighed for, at aktionærerne eller anpartshaverne kan opstille forudsætninger for indkaldelsen af kapital, idet det overlades til selskabets centrale ledelsesorgan at afgøre, om og hvornår indbetaling skal ske.

Udgangspunktet er, at ikke indbetalt virksomhedskapital i kapitalsselskaber (aktie- og anpartsselskaber m.v.) skal betragtes som et aktiv i virksomheden. Dette følger af den generelle definition på aktiver i årsregnskabslovens bilag 1, C, 1. Aktiver er således ressourcer, som er under virksomhedens kontrol som et resultat af tidligere begivenheder, og hvorfra fremtidige økonomiske fordele forventes at tilflyde virksomheden.

Den gældende bestemmelse i årsregnskabslovens § 33 indeholder krav om indregning af aktiver. Et aktiv skal herefter indregnes i balancen, når det er sandsynligt, at fremtidige økonomiske fordele vil tilflyde virksomheden, og aktivets værdi kan måles pålideligt. Indregning og måling af ikke indbetalt virksomhedskapital skal foretages efter lovens almindelige bestemmelser for indregning og måling af aktiver.

Efter den foreslåede nye § 35 b kan tilgodehavendet præsenteres som en bruttopostering i balancen (brutto-